

Kuo didesnės šaknys, tuo didesnės šakos...

KAS YRA GENOSKOPAS

Genoskopas, arba genetinis horoskopas, nagrinėja protėvių įtaką žmogaus charakteriui ir savybėms.

Mokslas apie genus. *Genas* [gr. *genos* — giminė, kilmė] yra organizmų paveldimumo vienetas, kuriame (jo nukleotidų sekoje) užkoduota genetinė informacija; dezoksiribonukleino rūgšties (DNR) molekulės fragmentas; lemia organizmo požymius ir savybes.

Knygoje kalbėsime apie astrologinius genetinius markerius, todėl akcentuoju, kad žodis *genas* čia turi kitą prasmę nei genetikos moksle, kuriame jis simbolizuoja DNR molekulės fragmentą.

- **Genas** šioje knygoje reiškia kurio nors individo (iš septynių protėvių kartų) suformuotą ir palikuonims perduotą charakterio ar fizinio kūno savybę, gal net savybių kompleksą.

Pasak mokslo, visos mūsų savybės yra paveldėtos genetiškai, tai yra perduotos mums protėvių per įvairias genų konfigūracijas: akių ir odos spalva, pomėgiai, gabumai, ydos, polinkis į tam tikras ligas ir kt. O astrologija paprastai teigia, kad mūsų fizinis planas (kūnas, veikla, gabumai...) yra nulemti karmos, kitaip – priežasties ir pasekmės dėsnio. Tarp šiuolaikinio mokslo ir astrologijos nėra jokio prieštaravimo. Karmos dėsnis lemia, kokioje šalyje, giminėje ir šeimoje žmogus gims, kad galėtų kuo geriau save realizuoti: įgyvendinti ankstesnių įsikūnijimų svajones, atiduoti skolas ir atsiimti likimo dovanas už gerą praeities veiklą. Todėl jis patenka į giminę, kuri genetiškais savybėmis yra labai panaši į jį patį.

Genoskopas yra ta astrologijos šaka, kuri visiškai paneigia atsitiktinumo galimybę kiekvieno individo gyvenime. Ji teigia, kad dvasinės/vidinės savybės negali būti realizuotos be tinkamai nuausto materialaus kūno. Vaiko pradėjime dalyvauja dviejų giminių genai ir jie turi susidėlioti tokia tvarka, kad galėtų nuausti vaisiui kūną, tobulai atitinkantį

ketinančios įsikūnyti būtybės savybes. Nėštumo metu vaisiaus kūnas nuolat derinamas su būsimo žmogaus dvasia, ir jei vystymosi periodu įvyksta nors menkiausias nukrypimas nuo dvasios savybių, akimirksniu įvyksta persileidimas, nes į tokį kūną dvasia negalės nusileisti.

Įdomiausia, kad iš savo protėvių galime paimiti ne visas jų genuose užkoduotas ypatybes. Genoskopas labai tiksliai nusako, ką iš ko mes galime paveldėti. Tarkime, jei jūsų seneliai buvo turtingi, o proseneliai vargšai, jūsų likime taip pat užprogramuotas sunkus materialinis gyvenimas. Bet jei jūsų proseneliai buvo turtingi, nors seneliai ir tėvai nusigyveno, jūs vis tiek prasimušite ir būsite tokie pat turtingi kaip ir proseneliai. Taip yra todėl, kad požiūrį į materiją mes gauname būtent iš prosenelių ir niekieno kito. Esminės mūsų savybės materijoje yra nulemtos genų, atitekusių mums kaip protėvių palikimas.

Reikia įsivaizduoti, koks neatsitiktinis yra mūsų materialus kūnas. Kaip ir mūsų Žemė. Mokslininkai stebisi šios planetos unikalumu, nes jei nors vienas elementas būtų ne toks, koks yra, gyvybė čia būtų neįmanoma. Lygiai toks pat unikalus mūsų kūnas. Ne veltui visos religijos jį vadina dvasios šventove. Manau, ši knyga ne tik padės suprasti žmogui savo išskirtinumą ir unikalumą, bet ir priartins prie pamirštų protėvių, su kuriais kontaktą per savo genus galima palaikyti net jiems mirus.

Knygos turinys bus lengvai suvokiamas žmonėms, kurie visiškai nesidomi astrologija, na o astrologams ši informacija gali atverti naujų galimybių analizuojant likimus. Remiuosi savo astrologijos ir ajurvedos mokytojo **Igorio Ivanovičiaus Vetrovo** mokymu (daugiausia gautu seminare „Ajurvedos diagnostika, astropsichologija ir signatūrologija“, II kursas, Klaipėda, 2007 m.), **Pavelo Globos** paskaitomis (daugiausia paskaitų ciklu „Genoskopas“, Maskva 1995 m.) bei asmeninėmis išvalgomis. Plačiausiai genoskopą nagrinėja Avestos krypties astrologas Pavelas Globa, pagal jo paskaitas rusų kalba yra išleistos dvi knygos („Геноскоп, книга 1“, 2005 ir „Геноскоп, книга 2“, 2006), bet norint jas suprasti, reikia gerai išmanyti astrologiją.

PALAIMINIMAS IR PRAKEIKIMAS

Genoskopas žmones veikia skirtingai. Jis gali pasireikšti kaip giminės palaiminimas arba kaip prakeikimas. Jei žmogus keletą gyvenimų dėjo daug pastangų tam tikroje srityje, tarkime, muzikos, jis gali gimti giminėje, kurioje gabumas muzikai perduodamas iš kartos į kartą. Žinome daug kompozitorių, kurie yra gimę muzikų giminėje, arba gydytojų, kurie gimė medikų giminėje... Tokioje aplinkoje daug lengviau save realizuoti, nes jau protėvių autoritetas nutiesia lengvesnį kelią palikuoniui siekti karjeros. Tad idealu, jei jūsų asmeninė linija sutampa su giminės linija. Tai vadiname giminės palaiminimu.

Giminės įtaka gali pasireikšti ir neigiamai, tada sakome, kad žmogus paveldėjo prakeikimą. Taip atsitinka, jei žmogus keletą gyvenimų kenkė savo giminei, užkrėsdavo ją įvairiais ydingais virusais (incestas, alkoholizmas, išdavystės, prakeikimai ir pan.). Tada žmogus patenka į giminę, kurioje tokios ydos perduodamos iš kartos į kartą, ir jam neišvengiamai tenka gelbėti tą giminę taisant asmeninį charakterį.

Išgirdę, kad yra paveldėję giminės prakeikimą, žmonės suklūsta ir tuoj pat nori jį panaikinti, klausia, kas ir kaip galėtų tai padaryti. Turime labai aiškiai suprasti, kas yra prakeikimas. Atmeskime prietarus ir magiją. Prakeikimas kylo ne iš išorės, bet iš vidaus. Atsigręžkime į žmogaus psichologiją. Mūsų vidinis tikėjimas nuodėme, tikėjimas, kad padarėme ką nors negero, sukuria mumyse disharmoniją. Kuo tikėjimas nuodėme yra didesnis, tuo stipriau ima smaugti kaltė ir taip sukuria mumyse ne tik atpildo laukimą, kuris paskatina depresiją, bet ir realius hormonų pakitimus, kurie alina fizinį kūną. Niekada nepaveldėsime prakeikimo, jei patys neturėsime tų pačių savybių kaip ir protėviai, savo kaltėmis mums jį uždėję. Tad panaikinti prakeikimą galime tik taisydami savo charakterį. Žinoma, galima turėti mokytoją ar vedlį, kuris skirs įvairių mistiškų užduočių, bet tai nėra būtina. Svarbiausias dalykas, ko reikalauja prakeikimas, – ištaisyti savo charakterį, pakeisti mąstymo modelį, praplėsti savo ribas...

I. Vetrovo, taip pat ir mano nuomone, giminės prakeikimas palengvina darbą su savimi. Stebėdami giminaičių ir protėvių likimus, charakterio trūkumus, galime mokytis iš svetimų klaidų, nes realiais pavyzdžiais matome, kokias pasekmes turi vienas ar kitas elgesio modelis, būdingas ir mums. Galime pažiūrėti į save iš šalies. Be prakeikimo daug sunkiau.

Jei skaitydami šią knygą suprasite, kad jus veikia genoskopas, be to, veikia neigiamai, neišsigąskite. Pradėkite stebėti giminaičius ir savyje taisykite jų klaidas. Tyliai ir ramiai. Giminaičiai yra akli, o jūs jau suprasite, kas vyksta, kokia yda nori vadovauti jums įvairiose situacijose. Tiesiog nepasiduokite jai. Prakeikimo panaikinimas užtruks visą jūsų gyvenimą. Jei jums pavyks, ydingo geno nebeperduosite savo palikuonims.

EGREGORAS

Šioje vietoje įveskime *egregoro* terminą. **Egregoras** (gr. ἐγρήγορος – „budrus“) – daikto dvasia, angelas, „mentalinis kondensatas“, atsirandantis iš žmonių minčių bei emocijų ir tampantis savarankiška būtybe, turinčia asmeninę būtį. Paprasčiau tariant, žmonės ieško bendraminčių, šie buriasi į grupelę, kurią vienija bendra idėja, tikslai, svajonės ar dar kas nors. Taip gimsta energija, stipresnė už vieno žmogaus, nes ją sudaro žmonių grupės spinduliuojama jėga. Ilgainiui bendruomenės dvasia sustiprėja tiek, kad žmonės tampa jai pavaldūs. Ji ima valdyti jai priklausančias žmogiškas būtybes. Šiuolaikinis mokslas nepripažįsta egregoro egzistavimo.

Patys stipriausi egregorai yra **religiniai**. Jei permąstysite krikščionybės pradžią, jos istoriją, pažinsite egregoro evoliucijos pavyzdį. Pačioje pradžioje aplink Kristų būrėsi žmonės, jų vis daugėjo. Juos vienijo bendra idėja, tas pats mokymas – meilė. Iš pradžių tie žmonės buvo persekiojami, naikinami, bet idėja buvo tokia stipri, kad nevaržomai plėtėsi ir galų gale įsitvirtino taip stipriai, kad netgi pradėjo diktuo-

ti savo sąlygas pasauliui: pakeitė kalendorių (laikas skaičiuojamas nuo Kristaus gimimo), leido sau žudyti (kryžiaus žygiai, „raganų“ deginimai viduramžiais ir t. t.), diktavo sąlygas valstybėms (valdovai turėjo paklusti popiežiui ir Bažnyčiai)...

Yra ir mažesnių egregorų, kurių energija-idėja suburia žmones įvairiai veiklai. Kiekviena valstybė, miestas, organizacija, mokykla, specialybė, menai ir pan. turi savo egregorus. Yra net jogos egregoras, štai kodėl grupėje darant asanas jos pavyksta daug geriau, nei atliekant namie vienam. Taip yra todėl, kad egregoras grupėje suteikia energijos tai konkrečiai veiklai.

Egregorai būna **grubūs ir subtilūs**. Tai priklauso nuo pagrindinės jo esmės ir to, kokio subtilumo žmones pavyksta pritraukti. Egregorai evoliucionuoja kaip ir viskas šiame pasaulyje. Kaip atskirti egregoro lygmenį? Pagal baimės ir meilės santykį jame. Grubiuose egregoruose baimė vienija žmones, iš tokio egregoro netgi pavojinga išeiti, nes žmogus gali nukentėti. Štai kodėl sunku ištrukti iš nusikalstamumo egregoro, nes šis nėra linkęs žmonių paleisti. Subtilūs egregorai vienija savo narius meilės principu. Tokia bendruomenė be jokio pasipriešinimo paleidžia savo žmones, jei šie nori pereiti kur nors kitur. Bet dažniausiai patys išėjusieji vėl sugrįžta, nes niekur kitur tokios meilės neranda.

GIMINĖS MISIJA

Mums gal bus sunku tai suprasti, bet kiekviena giminė taip pat turi savo pagrindinę idėją, siejančią visas kartas. Giminių egregorai buriasi tam, kad sudarytų žmonijos vystymosi vektorius. **Kiekviena giminė turi savo konkrečią misiją** (*pitri karma*), kuri dažnai būna užkoduota pavardėje. Jei misija nedidelė, ji realizuojasi per 12 kartų. Jei misija didesnė, giminė aktyviai veikia 49 kartas. Na, o jei misija yra milžiniška, ji turi intensyviai veikti net 144 kartas. Giminės pradininkas vadinamas *pradžiapatčiu*. Toks individas gimsta visiškai laisvas nuo jį pagimdžiusios giminės karmos. Jis pradeda naują liniją, todėl paprastai turi

labai daug vaikų, dažniausiai berniukų. Atėjus laikui, giminė kartu su egregoru turi žūti. Genetinės ligos, išsigimimai (net patys paprasčiausi, pvz., deformuotos ausys) jau yra ženklas, kad giminė žūva.

Žvelgdami į vieno žmogaus gyvenimą mes suvokiame, kad jis neišvengiamai priklauso bent keliems didesniems ar mažesniems egregorams. Jis tarnauja religijai, valstybei, specialybei, pomėgiui ir pan. Ar jam teks tarnauti ir giminės egregorui, priklauso nuo jo asmeninės karmos (*prarabha karmos*). Žmogus į reikiamą giminę gali pakliūti vien tam, kad įgyvendintų asmeninius ketinimus (kaip anksčiau minėjome medikus, gimusius medikų giminėje). Jei koks nors žmogus bent viename gyvenime ištikimai tarnavo bet kokiam egregorui, dažniausiai jis gimsta giminėje, kuri yra palaiminta, kurioje gali atskleisti savo talentus. Tokių žmonių Baltasis Mėnulis dažnai būna Vėžyje. Jei žmogus kuriame nors gyvenime išniekino, išdavė kokį egregorą, tada jam dažniausiai tenka gimti giminėje su prakeikimu. Tokie žmonės dažnai turi Juodąjį Mėnulį Vėžyje. O kartais tokiam nelaimėliui paprasčiausiai net stipri giminė atrodo kaip prakeikimas.

Įsivaizduokime žmogų, kuris niekada nesidomėjo medicina, tarkime, praeituose gyvenimuose jis tobulėjo karo srityje. Už tam tikras kaltes egregorui jis gali būti pasiūstas gimti medikų giminėje, kurioje nuo mažens bus ugdomas perimti giminės liniją. Kad ir kaip vaikas priešinsis, norės sportuoti, muštis, kautis, jam tai bus draudžiama, jis bus verčiamas studijuoti su biologija susijusius mokslus. Tokiam žmogui tai bus didelė kančia. Matome, kaip genoskopas šiame pavyzdyje blokuoja asmeninę karmą.

Šioje istorijoje galimos dvi išeitys. Jei žmogus nedirbs su genoskopu, jis degraduos. Tėvai nepalaikys jo noro tobulėti kovojant sporto salėje, todėl jis ims muštis tiesiog gatvėje. Tėvai vers jį studijuoti biologiją, o jis tai darys formaliai, stengsis visaip išsisukti, todėl geru mediku irgi netaps. Žodžiu, jam nepavyks savęs atskleisti nei karyboje, nei medicinoje.

Kita išeitis – atidirbti genoskopą. Jei žmogus suvokia, kad yra paveiktas giminės karmos neatsitiktinai, jis sąmoningai dirbs su genoskopu. Kad ir kaip nepatiktų, dės visas pastangas, siekdamas perimti medicinos liniją. Visą savo laiką skirs biologijos studijoms. Žinoma, trauka karo menui niekur nedings, nes tai jo asmeninė karma. Laisvalaikiu jis gali lankyti kovos menus, ir dėl to giminė neprieštaraus, nes jis geranoriškai vykdo jos valią – mokosi medicinos. Ir gali būti, kad toks žmogus, atlikęs pareigą giminei, taps karo gydytoju. Taip jis realizuos ir giminės, ir asmeninę liniją. Tad į kiekvieną prakeikimą reikia žiūrėti kaip į galimybę save atskleisti dar originaliau, nei pats gali įsivaizduoti.

Iš esmės šiame pasaulyje nebūna nieko atsitiktinio. Giminė pritraukia joje gimti tas dvasias, kurios savo savybėmis yra panašios į ją. Todėl mes patenkame į tą giminę, kuri savo genetika mums artimiausia. Tad kaltinti giminaičių už mums užkrautą prakeikimą neturime teisės.

Turbūt nustebote, kad niekur neužsimenu apie prakeikimą, kurį giminei galėjo skirti koks supykęs burtininkas. Gausu pasakojimų apie tokius atsitikimus, bet žvelgdami šiuolaikinio žmogaus akimis, suvokiame, kad tai tėra tautosaka. Jei darytume prielaidą, kad toks sąmoningas kito žmogaus prakeikimas galėtų paliesti giminę, analizuodami situaciją, vis tiek grįžtume prie asmeninio charakterio trūkumų. Pirmiausia, tyras ir geras žmogus negalėtų įstumti kito į tokią padėtį, kad šis norėtų jį prakeikti. Tačiau tarkime, kad koks nors labai blogas supyko ant gero žmogaus ir palinkėjo jam negerų dalykų. Deja, tie pikti palinkėjimai negali paveikti tyro, be nuodėmės žmogaus, nes tie prakeikimai neturės pagrindo prikibti. Kaip rytiečiai sako, prie lotoso negali prilipti joks purvas, nes jis neišilaiko ant žiedo, tuoj nuslysta. Taip ir tyras žmogus, visi prakeikimai nuo jo nuslysta. O jei prakeikimas prikibo, žinok, buvo tam pagrindo: gal žmogus išsigando, gal irgi supyko, gal visgi tikrai buvo pasielgęs netinkamai ir pasijuto kaltas... Kažkur charakteryje tikrai buvo dėmė, prie kurios prakeikimas ir prilipo.